

Da — ta slučaj je bil za Lovrička nekaj nepričakovanega, nekaj izredno veselega. Na ta slučaj si je sezidal še tisti večer samo lepo prihodnjost.

A že drugi dan ga je doletelo razočaranje, ki mu je, kakor toča poleti, strlo v prah vse upanje in vse nade njegove . . . (Konec prih.)

Nesrečni pirhi.

Velika noč — kdo se je na veseli? Slabotni starček komaj čaka, da zapojó zvonovi veselo: Aleluja. In mladi paglavčki štejejo. kolikokrat bodo šli še spat, predno bodo šli k molitvam, predno bo Velika nedelja.

Ali veselje na veliko nedeljo ni popolno, če ni dosti pirhov — da, veselje se spremeni v žalost, ako pirhov sploh ni.

Do tega prepričanja je prišel tudi Pirnatov Jožek.

Tri pirhe so mu bili dali mati. Dva lepo rdeča in enega črnega. Toda ni imel sreče ž njimi. Trčila sta z Mlinarjevim — in Jožek je izgubil enega. Drugega je dal sekati Studenčevemu Janezu — samo za enkrat ga je dal — toda oni ga je usekal. Jožek je bil sedaj ob pirh.

S tretjim tudi ni bil srečnejši. Gledal ga je in gledal, prekladal iz roke v roko toliko časa, da mu je pal na tla in se ubil.

Bil je torej brez pirhov. A njegovi tovariši so jih imeli še: ta tri, oni štiri — vsak nekaj, Jožek nič.

A Velika nedelja brez pirhov — to ne gre, to je ravno tako, kako pomlad brez Velike noči. Tudi Jožek je mislil tako — in pri tem premišljevanju sklenil dobiti nekaj pirhov, naj velja, kar hoče.

Toda kje?

K materi bi šel in prosil? Ali mati so mu zažugali, naj nikar ne zapravi pirhov, nič več mu jih ne bodo dali. K materi torej ni bilo iti.

Tu se mu je nekaj zasvetilo v glavi. Spomnil se je one sklede v kuhinji v omari, kamor so bili spra-

vili mati precej pirhov. Namenili so jih bili za sorodnike, ki bodo prišli Veliki pondeljek. S temi si je hotel pomagati iz žalostnega položaja.

Dobro ve, kje so. Tam v omari v gornjem predalu. Sicer ne bo dosegel tako visoko — pa saj je stolček v kuhinji. Nanj bo stopil in si vzel še tri — ne, samo dva bo vzel, da mati ne bodo poznali. Tako je sklenil.

Šel je domov. Stopil je v hišo. Nikogar ni bilo notri. Mati so bili v cerkvi, oče so krmili živino.

Zmuznil se je v kuhinjo, odprl omaro in pristavil stolček. Kar srce se mu je smejalo, ko je zagledal toliko rdečih in črnih pirhov. Vzel je enega rdečega in enega črnega — prav varno ju je spravljaj v žep, da se mu ne bi pobila. A z dvema ni bil zadovoljen. Če še enega vzamem, si je mislil, se ne bode nič poznalo. In vzel ga je — in še enega po vrhu, da jih je bilo ravno na pare.

S tolikim bogastvom je hitel zopet na vas „trkat“. Pa mislite, da je kaj pritrkal? Čisto nič — vse je zopet izgubil.

Vidite, ukradeno blago nima teka. Tako je bil zopet brez pirhov. Pa lačen je že bil, ker je bilo pozno popoldne. Ali domov si ni upal. Mogoče so mati vendar zapazili — in potem? Prestrašil se je pri tej misli. Stal je žalosten med veselo družbo. V tem se je odprlo okno v domači hiši, oče se pomolili glavo ven in zavpili:

„Jožek, domov!“

Oj, oj! Že je vedel, kaj bo. Kar na jok mu je šlo. Vendar se je premagoval, dokler je bil zunaj. Ko je pa stopil v hišo, skremžil se mu je obraz, in polile so ga solze.

„Mati, koliko pirhov manjka?“ so vprašali oče.

„Štirih!“ oglasili so se mati iz kuhinje.

„Jožek, veš, kje so?“ so se obrnili oče na mla-dega uzmoviča.

Nič ni odgovoril. Kar molčal je.

Pa veste, kaj je bilo potem?

Jožek ni hotel nikomur povedati. Vselej, kedar ga je kdo vprašal, je povetil glavo, vtaknil prst med

zobe in molčal. No, jaz sem zvedel od matere. Toda, ker je on tako stanovitno molčal tudi jaz ne bom obesil na veliki zvon.

Samo to vam še povem: Maček se je zbudil na peči (uganite od česa!), skrivil hrbet, pomencal si oči, da bi bolje videl, in gledal, dolgo gledal doli po sobi. Pa nič lepega ni mogel videti, kajti nejevoljen se je obrnil strani in zopet zadremal.

Kanarček na steni pa kar razumeti ni mogel, da se je že v tem času zaredilo toliko muh, da so vzeli oče muhovnik iznad vrat.

E, pa oče niso preganjali muh, ki letajo po sobi.

* * *

Pa mislite, da je Jožek zdaj tat, da še kaj vzame? Nihče ga ne pripravi k temu!

Selko.

„Zakaj nisi prišel?“

Mdrugi šoli je bil Vladko. Pridno in z veseljem se je učil. In ako je veselje nekoliko odnehalo, treba je bilo le enega materinega pisma, le ene materine besede, in Vladko se je učil zopet s prejšnjim veseljem. In kako težko je pričakoval materinih pisem! Saj ne zna nihče tako ljubeznivo govoriti, kot govori mati svojemu otroku. Nikdo ne ve, katera stran človeškega srca je bolj občutljiva — le mati ve dobro, kaka beseda sega otroku najbolj do srca.

Vesel je bil torej Vladko, kadar je dobil od doma pismo.

Toda nekoč se je prestrašil — ko je dobil pismo. Ni ga pisala materina roka — dobro je poznal njeno pisavo — pisala ga je sestra. Sporočila mu je, naj pride hitro domov, kajti mati so bolni, nevarno bolni.

Ko je prebral žalostno novico, tekle so mu mnogoštevilne solze po licu nizdol.

Takoj je hotel oditi domov. Hotel je še enkrat poslušati zlate materine besede. Ali gospodinja ga ni pustila, trdosrčna gospodinja. Ravnala se je po pameti,